

NEOFICIÁLNÍ DOBRODRUŽSTVÍ
PRO HRÁČE POKÉMON GO

#2

TAJEMNÝ MEOWTH

computer
press

Alex Polan

Tajemný Meowth

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.computerpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Alex Polan

Tajemný Meowth – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Alex Polan

Tajemný Meowth

Neoficiální dobrodružství pro hráče Pokémon GO 2

Computer Press

Brno

2016

Kapitola první

Devin držela telefon tak, aby se Ethan mohl podívat na její mapu Pokémon GO. „Hele, padají lístky!“

A měla pravdu. PokéStop vedle jejich oblíbeného gyму, Koblih u Dottie, zasypávaly růžové lístky.

„Carlo určitě nastavil Lure,“ zhodnotil nové zjištění Ethan a rozhlížel se po okolí, jestli ho neuvidí někde poblíž.

Carlo byl hlavním trenérem gymu. Rozhodl se, že každou sobotu dopoledne nastaví Lure modul, aby do obchodu s koblihami přivedl více zákazníků. Takhle se tým Mystic staral o svůj nejoblíbenější gym. A taky o to, aby obchod zůstal otevřený.

Každou chvílí se tu ukážou hráči Pokémon GO, aby se podívali, jaké Pokémony Lure modul k obchodu s koblihami přiláká. *A doufejme, že si koupí spousty koblih*, pomyslel si Ethan.

Zakousl se do vyhlášené koblihy pojmenované Jigglypuff, která měla růžovou polevu, malé bonbóny místo očí a čokoládou dozdobené rohy uší.

Dottie je dělala už pár týdnů společně s dalšími specialitami na téma hry. Kobliha pojmenovaná Butterfree byla

bezlepková a neobsahovala mléčné přísady. A pak tu byl další model, který měl v oblibě Ethanův otec: Drowzee, koblíha s šálkem kávy zdarma.

Ethan pozoroval, jak kolem něj prošel někdo pojídající koblíhu Drowzee. Spodní část koblíhy s vanilkovou náplní byla dozdobená čokoládovou polevou. *Mňam!*

„Myslím, že příště vyzkouším Drowzee,“ oznámil Ethan Devin. „Ale vezmu si to bez kafe.“

„Já ne. Já zůstanu u Jigglypuffa.“

To je překvapení, pomyslel si Ethan. Jeho mladší sestra byla široko daleko ten největší mlsal. *Proč by vůbec přemýšlela o něčem, co má polevu jen z půlky, když může mít koblíhu kompletně celou pokrytou sladkou polevou?*

Usmál se, když si Devin otřela polevu z brady hřbetem ruky.

„Nepotřebuješ ubrousek?“ zeptala se Dottie, která mezitím přišla ke stolu s ubrousky v ruce a vřelým úsměvem na tváři. „Vypadá to, že dnes se mi Jigglypuffy obzvláště povedly.“

Devin odpověděla s plnou pusou: „Jsou výborní!“

„To ráda slyším. Možná byste mi mohli pomoci s výběrem další koblíhy, kterou bych udělala podle Pokémonů. Děláám si teď malý průzkum.“ Dottie vzala do ruky tužku, která dosud

odpočívala za jejím uchem. „Co podle vás zní nejlépe?“ zeptala se.

Ethan se nahnul dopředu, aby lépe slyšel přes šum hlasů zvenčí. Lure modul zafungoval a lidí venku přibývalo.

„První nápad: borůvkový Squirtle s čokoládovou ulitou a uvnitř jako náplň šlehačka, která by vystříkla ven. Co vy na to?“

Devin se poškrábala na nose. „Ta stříkající náplň mi přijde trochu nechutná.“

Dottie se trochu zamračila. „Asi máš pravdu. Dobře. Pak tedy nápad číslo dvě. Diglett s čokoládovou polevou. Nebo je tu ještě varianta Dugtrio, kdy bych prodávala tři koblihy za cenu dvou.“

Devin zakývala hlavou. „Jo, to zní mnohem líp.“

„Moment, mám tu ještě něco,“ pokračovala Dottie. „Co byste řekli na variantu Mankey? Kobliha s banánovou náplní, hustě posypaná cukrem.“

„To je ono!“ zhodnotil nápad Ethan. „Vezmu si jich rovnou deset. Jakmile je budeš mít hotové, samozřejmě.“

Dottie se usmála. „Dobrá tedy, máme tu jeden hlas pro Dugtrio a jeden pro model Mankey.“ Něco si zaznačila

do bloku a zasunula si tužku zpátky za ucho. „Uvidíme, co na to další zákazníci. Zdá se, že konečně nějakí dorazili!“

Zvonek nad dveřmi do obchodu zazvonil.

Ve stejnou chvíli se ozvaly i telefony Ethana a Devin.

„Hmm, Zubat,“ posteskl si Ethan. „Tehle Pokémon mě přivede do blázince. Nedokážu chytit něco, co má křídla.“

„Ani já ne. Proto mi bohatě stačí ho vyfotit,“ odpověděla Devin. Focení Pokémonů byl její způsob, jak se vypořádat s těmi ošklivými. Zvedla telefon a udělala fotku Zubata, jak poletuje Ethanovi nad hlavou.

Když Ethan fotku uviděl, zhrozil se. „Fůj, dej tu odpornost rychle pryč.“

„Dej si ji sám pryč,“ popíchl ho Devin. „Schválně, jestli se ti podaří ho chytit.“

Ethan to zkusil. A snažil se. Zkoušel to s Poké Bally nad, pod, všude kolem poletujícího Zubata. Některé vypadaly, že prolétly přímo jím. Žádný ho ale nezasáhl tak, aby ho chytil. „Jako by byl neviditelný,“ posteskl si Ethan.

„Kdo?“

Gianna, Carlova mladší sestra, vklouzla za sourozenci do boxu. Tmavé kudrnaté vlasy měla připlácnuté k čelu, jako

by si jen před chvílí sundala cyklistickou helmu. „Dorazila jsem, jak jen to šlo. O co jsem přišla?“

„Ty jsi nepřišla vůbec o nic,“ uklidnil ji Ethan. „Mohla jsi snadno chytit tohoto Zubata. Hodil jsem na něj už snad sto Poké Ballů.“ Zkusil to ještě jednou a pak posunul telefon přes stůl přímo před Giannu. „Jen to zkus. *Prosím.*“

Gianna neměla svůj vlastní telefon, často si ale půjčovala od Devin nebo Carla, aby mohla chytat Pokémony. A v týmu Mystic byla v tomhle nejlepší.

„Musíš jen počkat, až bude Pokémon uprostřed obrazovky,“ řekla, jako by Ethanovi vysvětlovala, jak chytit Caterpie. „Pak už by měla stačit jen přímá střela.“ Vystřelila Poké Ball a samozřejmě Zubata hned na první pokus chytila.

Ethan se otočil a předstíral, že hlavou mlátí o výlohu. „Proč se mi to nedaří?“ úpěl mezitím. „Jsem trenér na úrovni sedm a bráním dva gymy. Ale nedokážu chytit ubohého Zubata.“

„Ty už jsi na úrovni sedm?“ zeptal se někdo.

Byl to Carlo, který zrovna vešel do obchodu. „Jakmile se dostaneš na úroveň osm, budeš moct používat Razz Berry. Pak ti ukážu, jak s nimi nakrmit Zubata, a pak už ho hravě chytněš.“

Carlo byl trenér na úrovni třináct a znal spoustu triků v Pokémon GO.

„Díky, Carlo,“ odpověděl Ethan, kterému Carlo trochu zvedl náladu.

Když se jeho telefon přihlásil znovu o slovo, Ethan velmi rád viděl Pokémona Rattata, stvoření podobné kryse a bez křídel. Chytil ho velmi rychle, stejně jako vzápětí Nidorana s velkýma ušima a fialového Venonata, kteří se objevili hlavně díky aktivnímu Lure modulu.

„Zdá se to jenom mně, nebo jsou Weedlové čím dál drzejší?“ zeptala se Devin, která se snažila chytit Pokémona připomínajícího malého červíka.

„To znamená, že se zlepšuješ,“ řekl Ethan. „A to je dobře. Stačí ukázat těm malým rošťákům, že tě nějaký Larry nerozhodí.“

Devin se zasmála a konečně se jí podařilo Pokémona chytit. „Larry“ byla přezdívka, kterou jejich otec přejmenoval svého Weedla. Od té doby Ethan s Devin nepojmenovali žádného Weedla, co se jim připletl do cesty, jinak než Larry.

Když růžové lístky na mapě zmizely, začal postupně řídnout i dav v obchodě a okolí. V ten okamžik přispěchala Dottie s výsledky svého průzkumu.

„Tak Mankey to vyhrál!“ oznámila a její velké náušnice se rozhoupaly, jak při tom nadšeně natáčela hlavu. „A s banánovou náplní. Už se nemůžu dočkat, až se do toho pustím. Přijďte zítra na ochutnávku, ano?“

Když zamířila zpátky do kuchyně, mnula si přitom ruce.

„Vypadá tak šťastně,“ řekla Gianna, když se zvedli k odchodu. „A já asi tuším, proč. Chcete slyšet tajemství?“

Když se ostatní nahnuli blíž, tiše zašeptala: „Dottie *chodí* s Ivanem.“

„Cože?“ vytřeštil Ethan oči. „Vždyť je to její konkurence!“

Ivan vlastnil krámeček se zmrzlinou, kvůli kterému Dottie *málem* zavřela. Jeho obchod byl navíc gym týmu Valor.

Gianna pokrčila rameny. „No a co? Láska je láska.“

„A koneckonců, obchod s koblihami si vede dobře,“ dodala Devin. „Pustila se teď do nového modelu. Bude to kobliha Mankey. Něco takového ze zmrzliny neuděláš.“

Carlo zavrtěl hlavou. „Mohla bys ale udělat banánovou.“

Gianna rozverně strčila bratra do ramene. „Ne abys Ivanovi radil!“ dodala. „Pěkně se tomu obchodu vyhýbej. My jsme tým Dottie, jasné?“

Carlo se zasmál. „Já vím.“

„Přesně tak, tenhle gym nás stál dost práce, tvrdě jsme si ho vybojovali,“ řekl Ethan a následoval Carla ven ze dveří. „A jestli se mu něco stane, budeme muset trénovat *támhle*.“

Ukázal přes ulici na knihovnu. Tam byl další gym týmu Mystic. Jenomže tamní knihovnice, paní Applegatová, měla na hraní Pokémon GO v okolí knihovny svůj názor. I když se tedy Ethanovi podařilo do gymu umístit svého Spearowa, nikdy ho nemohl trénovat.

Carlo zahrál, jak se třese strachy. „Máš pravdu. Nesmíme dopustit, aby se něco stalo s Koblihami u Dottie. Jsme tým Dottie. Uvidíme se později.“ Zamával ostatním a vyrazil směrem k železářství, kde měl přes léto brigádu.

Zatímco Gianna odemykala svoje kolo od stojanu připomínajícího dlouhou housenku, Ethan, který stál vedle ní, klepnul na displej svého telefonu. Stojan na kola byl totiž i Poké Stop. Roztočil disk s fotkou a posbíral dva Poké Bally a jedno vajíčko.

Když zaslechl knihovnici, jak na ně volá přes ulici, rychle schoval telefon zpátky do kapsy.

Jak nám zase může nadávat, že hrajeme? pomyslel si. Vždyť nejsme ani poblíž knihovny!

Jenomže knihovnice tentokrát vůbec neměla na mysli Pokémony.

„Neviděli jste Maxe?“ volala na ně a spěchala přes ulici, aniž by se rozhlédla, jestli nejede auto. „Zmizela mi kočka. Je pryč!“

Kapitola druhá

Ethan se hned zeptal: „Určitě není Max někde v knihovně?“ Kocoura znal a věděl, že je černý jako noc. Tvor téhle barvy by se mohl v tmavých zákoutích staré knihovny snadno ztratit.

Knihovnice zavrtěla hlavou. „Dívala jsem se úplně všude. Dokonce jsem i několikrát zachřestila s plechovkou, kde mám jeho pamlsky. Na tohle zavolání vždycky hned přiběhne.“ Ukázala jim malou plechovou dózu.

„My vám ho pomůžeme najít,“ prohodila Devin s úsměvem. „Podíváme se po něm hned teď.“

Ethan přikývl. „Můžeme se rozdělit. Třeba já s Devin půjdeme jedním směrem a...“

„Paní Applegatová a já se vydáme druhým,“ přihlásila se hrdinně Gianna. „Potkáme se zase tady.“

Ethan se na ni mile usmál. Popravdě, knihovnice ho trochu děsila. Rád utvořil pátrací tým s Devin a vyrazili svým směrem.

„Možná je Max v uličce za knihovnou,“ navrhl Devin. „Jdeme to prozkoumat.“

Prohledali uličku za knihovnou, okolí kontejnerů na odpadky a odložené dřevěné palety. Když dorazili k zadnímu vchodu do knihovny, podíval se Ethan nahoru do okna. V něm zela jen díra.

„Myslíš, že to udělal Max?“ zeptal se Devin. „Má drápy?“

Devin se na něj zdlouhavě podívala. „Nemám tušení,“ odpověděla. „Nicméně tohle je ale pořádná díra.“

Na co se chtěl Ethan skutečně zeptat, bylo: „Myslíš, že Max svoje drápy použije, když se ho budeme snažit chytnout?“

Nezeptal se, protože nechtěl, aby si o něm jeho osmiletá sestra myslela, že je strašpytel a bojí se koček.

Jenomže kočky jsou tak trochu jako Zubat, musel si Ethan přiznat. Těžko se chytají, obzvláště když se nechtějí nechat chytit.

Ethan s Devin obešli celý blok a několik dalších postranních uliček. Kocoura se jim najít nepodařilo, Ethan ale chytil Raticata a dvakrát měl štěstí na Rattatu. Napadlo ho, jestli se v okolí vyskytují i nějaké *skutečné* krysy.

Když Devin s knihovnicí zahruly na rohu před knihovnou, bylo Ethanovi jasné, že ani jim se nepodařilo kočku najít.

„Co jen budu dělat?“ naříkala knihovnice. „Nikdy nebyl venku sám!“

Dottie musela vidět, jak knihovnice lomí rukama, protože vyšla ven ze svého obchůdku a otírala si ruce do zástěry. „Copak se děje?“ zeptala se, jako kdyby mluvila s malým dítětem, kterému spadla kobliha na zem.

„Max se ztratil!“ hořkovala knihovnice. Slzy se kutálely jedna za druhou po jejích vrásčitých tvářích.

„To je mi líto,“ řekla Dottie. „Teď ale není čas na pláč. Najdeme ho. Mimochodem, tohle je skvělá parta detektivů.“

O-ou, pomyslel si Ethan. Měl neblahý pocit, že je právě Dottie k něčemu nedobrovolně přihlásila.

„Vážně?“ zeptala se knihovnice a otírala si oči.

„Jistě,“ potvrdila Dottie. „Pomohli mi vyřešit záhadu ztraceného podnosu s koblihami před pár týdny. Vsadím se, že najít Maxe pro ně nebude nic obtížného.“ Mrkla na Ethana a poplácala knihovnici po ramenou. „Jen jim ukažte fotku kocoura a oni už to zvládnou.“

„Jasně!“ vykřikla Devin. „Jestli máte fotku, můžu udělat letáčky. Spoustu letáčků. V tom jsem fakt dobrá.“